

Sygn. akt V GC 46/15/upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR J. Dams

Protokolant: S. Poborczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa :

(...) sp. z o. o. w W.

przeciwko:

J. Z.

o zapłatę 2.490 zł

I. oddała powództwo

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 46/15/upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 czerwca 2014r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) sp. z o.o. w W. domagała się od J. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „ (...) - cad (...) mgr inż. arch. J. Z. z/s w P., zapłaty kwoty 2 490 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 245 zł od dnia 19 lipca 2012r. i od kwoty 1 245 zł od dnia 19 lipca 2013r. W uzasadnieniu żądania podała, że pozwany, w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, zawarł w dniu 11 sierpnia 2011r. z (...) sp. z o.o. ustną umowę (drogą telefoniczną) w przedmiocie rejestracji domen internetowych. Po rejestracji domen (...) sp. z o.o. powiadomiła o tym pozwanego drogą elektroniczną, jak również o pomyślnym przekierowaniu domen, a następnie w dniach 11 i 12 sierpnia 2011r. doręczyła mu drogą elektroniczną, jak również wysłała przesyłką pocztową fakturę Vat nr (...) na kwotę 1 531,35 zł. Następnie w dniu 20 września 2011r. – na podstawie umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa - (...) sp. z o.o. przeniosła na (...) z/s w D. (Niemcy) prawa i obowiązki wynikające z umowy z pozwanym, o czym został on powiadomiony. W dniu 11 lipca 2012r. (...) wystawiła i doręczyła pozwanemu kolejną fakturę Vat nr (...) na kwotę 1 245 zł. Jednocześnie dokonała na rzecz strony powodowej (uprzednio występującej pod firmą (...) sp. z o.o.) przelewu wierzytelności z w/w faktury. Następnie, zgodnie z warunkami zawartej umowy, (...) (która zmieniła nazwę na (...)) wystawiła pozwanemu i doręczyła kolejną fakturę nr (...) z dnia 11 lipca 2013r. na kwotę 1 245 zł, wierzytelność z tytułu której również przelała na rzecz strony powodowej w dniu 11 lipca 2013r. Ponieważ żadna ze stron umowy zawartej na czas określony 24 miesięcy nie wypowiedziała jej, umowa ta uległa przedłużeniu na kolejne 24 miesiące.

W stosunku do tak określonego roszczenia Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w dniu 8 lipca 2014r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. VI Nc-e 883253/14.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, złożonym w postępowaniu elektronicznym, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczył, aby zawarł skutecznie z (...) sp. z o.o. jakąkolwiek umowę, czego potwierdzeniem jest nagranie na płycie CD, wg którego z rozmowie uczestniczył syn pozwanego M. Z., który nie jest ani jego pracownikiem, ani nie posiada żadnych pełnomocnictw do zaciągania zobowiązań w imieniu i na rzecz pozwanego. Pozwany wyjaśniał również, że zignorował wysłane przez stronę powodową elektroniczne potwierdzenie zawarcia umowy, traktując je jako omyłkowe, natomiast później niejednokrotnie zaprzeczał zawarciu umowy na domenę internetową, tym bardziej, że taką już posiadał i nie zamierzał rejestrować kolejnych. Pozwany zarzucił również, że przedstawiona przez stronę powodową płyta CD zawiera nagranie jedynie części rozmowy, która nie pozwala na odtworzenie kontekstu sytuacyjnego, jak i rzeczywistej treści złożonych oświadczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2011r. (...) sp. z o.o. w W. przeprowadziła z M. Z. – synem pozwanego J. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „ (...) - cad (...) mgr inż. arch. J. Z. z/s w P. – telefoniczną rozmowę, której skutkiem miało być zawarcie przez M. Z. w imieniu i na rzecz pozwanego umowy w przedmiocie rejestracji domen internetowych: (...), (...), (...), (...) i (...), a następnie ich przekierowanie na posiadaną już przez pozwanego zewnętrzną stronę internetową [http://www. \(...\)](http://www. (...)) oraz utrzymywanie domen na serwerach P. Internet (...) w okresie trwania umowy.

Umowę miała być zawarta na czas określony 24 miesiące. Po upływie okresu obowiązywania miała ona ulec przedłużeniu na kolejny czas określony 24 miesiące, chyba że któraś ze stron na co najmniej pół roku przed datą upływu obowiązywania umowyłoży listownie pisemne oświadczenia o braku woli jej kontynuowania. Roczny abonament za każdą domenę miał wynosić 249 zł netto płatne z góry. Usługa miała być wykonana w terminie 5 dni roboczych, w którym to czasie miała też zostać wysłana do pozwanego faktura za pierwszy okres abonamentowy. Termin płatności faktury miał również wynosić 5 dni roboczych.

(...) sp. z o.o. zastrzegła, że ma prawo wstrzymać świadczenie usługi w przypadku niewykonywania umowy przez pozwanego, co jednak miało pozostawać bez wpływu na wysokość jej wynagrodzenia za usługę.

(dowód: nagranie na płycie CD, k.96;

wiadomości e-mail z 11.08.2011r. z godz.11:36, k.78)

M. Z. nie miał pełnomocnictwa ojca do zawarcia w jego imieniu spornej umowy. Nie był on także zatrudniony w przedsiębiorstwie ojca.

(dowód: ustalenia SR dla (...) P. w W. w sprawie

sygn. VII GC 1914/13 upr – kserokopia wyroku z 19.11.2014r.

z uzasadnieniem, k.103-108;

e-mail pozwanego z 11.07.2012r., k.22;

częściowo kserokopia zeznań M. Z. w sprawie SR dla

W. P. w W., k.139-140;

e-mail pozwanego z 8.09.2011r., k.133-134)

W dniu 11 sierpnia 2011r. (...) sp. z o.o. przesłała pozwanemu drogą elektroniczną na adres: _ (...)potwierdzenie treści ustnie zawartej umowy, jak również potwierdziła pomyślną rejestrację i przekierowanie domen (...), (...), (...), (...) i (...).

Nadto w dniu 11 sierpnia 2011r. (...) sp. z o.o. wystawiła i wysłała pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 x 249 zł netto + 23 % Vat = 1 531,35 zł brutto, określając 18 sierpnia 2011r. jako termin zapłaty Faktura dotyczyła okresu abonamentowego od 11 sierpnia 2011r. do 10 sierpnia 2012r.

Roszczenie dotyczące zapłaty za tą fakturę zostało poddane rozstrzygnięciu (...) w W., który w wyroku z dnia 19 listopada 2014r. powództwo oddalił, sygn. VII GC 1914/13. Wyrok uprawomocnił się – strona powodowa nie wywiodła w tamtej sprawie apelacji.

(dowód: e-mail'e z 11.08.2011r., k.78;

ustalenia i orzeczenie SR dla (...) P. w W. w

sprawie sygn. VII GC 1914/13 upr – kserokopia wyroku z

19.11.2014r. z uzasadnieniem, k.103-108)

W dniu 8 września 2011r. pozwany, odpowiadając na wezwanie do zapłaty dotyczące w/w faktury, odpowiedział, iż w okresie od 5 do 31 sierpnia 2011r. przebywał za granicą, przy czym prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, w ramach których nie zatrudnia M. Z., jak również nie udzielał mu pełnomocnictwa do zawarcia spornej umowy z (...) sp. z o.o.

(dowód: e-mail pozwanego z 8.09.2011r., k.133-134)

W dniu 20 września 2011r. (...) sp. z o.o. dokonała sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa na rzecz (...) w D. (Niemcy). Jej przedmiotem była część, w zakresie której prowadzona była działalność polegająca na sprzedaży usług internetowych firmom i podmiotom korporacyjnym, baza danych firm i podmiotów, które nabyły usługę, prawa i obowiązki z umów o świadczenie usługi (...), zawartych w okresie od 30 maja 2011r. do 19 września 2011r. (za wyjątkiem należności z faktur wystawionych do 19 września 2011r.), jak również prawa i obowiązki z umów zawartych z podmiotami świadczącymi usługi domen i serwisów.

(dowód: umowa sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia

20.09.2011r., k.59v.-63)

W dniu 11 lipca 2012r. (...) z/s w D. (Niemcy) wystawiła pozwanemu fakturę za kolejny okres abonamentowy od dnia 11 sierpnia 2012r. do dnia 10 sierpnia 2013r. Faktura nosiła numer (...) i opiewała na kwotę 5 x 249 zł netto + 0 % Vat = 1 245 zł. Na dokumencie wskazano (...) sp. z o.o. w W. jako podmiot, na rzecz którego należy dokonać płatności.

Jednocześnie w dniu 11 lipca 2012r. (...) zawarła z (...) sp. z o.o. w W. (poprzednia nazwa powódki (...) sp. z o.o.) umowę przelewu wierzytelności wynikającej z faktury VAT nr (...). Na jej podstawie cesjonariusz (strona powodowa) miał pozyskiwać należności od dłużniczki we własnym imieniu, a następnie przekazywać je na rachunek cedenta po potrąceniu umownego wynagrodzenia cesjonariusza i ewentualnie innych kosztów.

Fakturę wraz z powiadomieniem o przelewie przesłano e-mail'owo na adres pozwanego: (...).

(dowód: faktura Vat nr nr (...), k.79;

umowa przelewu z 11.07.2012r., k.77;

wydruk z Rejestru Handlowego SR w D., k.65-74;

odpis pełny z KRS nr (...), k.75-76)

W odpowiedzi na przesłane powiadomienia pozwany odpowiedział w dniu 11 lipca 2012r., że nie zawierał żadnej umowy i nie korzysta z domen oferowanych jako P. (...), co już wyjaśniał parę miesięcy wcześniej. Zatem kierowane do niego wezwania określił jako bezprawne nękanie.

(dowód: e-mail z 11.07.2012r., k.22)

(...) po zmianie nazwy na (...) z/s w B. wystawiła w dniu 11 lipca 2013r. kolejną fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 x 249 zł netto + 0 % Vat = 1 245 zł brutto, określającą (...) sp. z o.o. w W. jako podmiot, na rzecz którego należy dokonać płatności. Faktura dotyczyła okresu abonamentowego od 11 sierpnia 2013r. do 10 sierpnia 2014r.

Jednocześnie w dniu 11 lipca 2013r. (...) zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności wynikającej z faktur VAT nr (...). Na jej podstawie cesjonariusz (strona powodowa) miał pozyskiwać należności od dłużnika we własnym imieniu, a następnie przekazywać je na rachunek cedenta po potrąceniu umownego wynagrodzenia cesjonariusza i ewentualnie innych kosztów.

(dowód: faktura Vat nr (...), k.79v.-80;

umowa przelewu z 11.07.2013r., k.77v.;

wydruk z Rejestru Handlowego SR w D., k.65-74;

odpis pełny z KRS nr (...), k.75-76)

Cesjonariusz skierował do pozwanego kolejne wezwania do zapłaty, a ten konsekwentnie odpowiadał, że nie zawierał umowy mającej stanowić podstawę kierowanych do niego roszczeń.

(dowód: korespondencja e-mail z 26.07.2014r., k.25-27;

wezwanie z dnia 6.08.2012r., k.91;

wezwanie z dnia 31.07.2013r., k.92)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany zarzucał w sprzeciwie od e-nakazu zapłaty, iż nie zawarła z (...) sp. z o.o. umowy w przedmiocie rejestracji domen internetowych (...), (...), (...), (...) i (...), przy czym jego syn M. Z., którego słycać na nagraniu z dnia 11 sierpnia 2011r., nie był ani pracownikiem firmy pozwanego, ani nie miał jego pełnomocnictwa do zawarcia spornej umowy.

W ocenie Sądu przy tak postawionych zarzutach rzeczą strony powodowej było udowodnienie w procesie, że M. Z. zawarł umowę z dnia 11 sierpnia 2011r. w imieniu i na rzecz pozwanej, działając w granicach swojego umocowania. Strona powodowa nie zaferowała w tym zakresie żadnych dowodów, przy czym w ogóle nie odniosła się do sprzeciwu pozwanego (poza ogólnym stwierdzeniem, że przeczy wszelkim twierdzeniom pozwanego). Strona powodowa – zamiast skoncentrować się na okolicznościach sprawy i ustosunkowaniu do zarzutów pozwanego, do czego została zobowiązana w wezwaniu z dnia 28 kwietnia 2015r. (k.48) – wyrażała jedynie dalece nietrafne uwagi, iż nie ma obowiązku ustosunkowywać się do złożonego jeszcze w postępowaniu elektronicznym sprzeciwu, skoro nie został on uzupełniony w trybie art.505³⁷ § 3 k.p.c. W zakresie tym podkreślenia wymaga, że przepis art.505³⁷ § 3 k.p.c. nie daje Sądowi żadnej sankcji dla wyegzekwowania od pozwanego uzupełnienia sprzeciwu w jakimkolwiek zakresie, a zwłaszcza o dodatkowe zarzuty i dowody, czy też złożenia go w formularzowej formie; w szczególności sankcją stosowaną wobec pozwanego nie może być odrzucenie sprzeciwu złożonego jeszcze w postępowaniu elektronicznym, czy też uznanie go za bezskuteczny. Ocena prawidłowości, terminowości i kompletności sprzeciwu dokonywana jest bowiem przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie i skutkuje ona – jeszcze przed przekazaniem sprawy sądowi

właściwości ogólnej – utratą mocy przez nakaz zapłaty (art.505³⁶ § 1 k.p.c.). Po przekazaniu takiej sprawy ani powód, ani pozwany nie mają obowiązku składania pism procesowych na urzędowym formularzu, przy czym powód nie musi składać nawet pozwu (art.505³⁷ § 1 k.p.c. w zw. z art.505³⁶ § 1 k.p.c.), a pozwany może złożyć jedynie fakultatywnie uzupełnienie sprzeciwu, nie zaś sam sprzeciw. Warto zatem, by strona powodowa – zastępowana przecież przez zawodowego pełnomocnika - przyswoiła sobie tę istotną wiedzę, bo jej niestosowne uwagi ponawiane są w każdej sprawie z jej udziałem.

Mając powyższe na uwadze, analizując zaoferowany przez strony materiał dowodowy Sąd dostrzegł, że strona powodowa nie dysponuje dokumentem pełnomocnictwa udzielonego przez pozwanego M. Z., przy czym również z nagrania na płycie CD nie wynika, na jakiej podstawie ten drugi wywodził, iż może reprezentować ojca przy zawarciu spornej umowy. Skoro zatem nie udało się ustalić faktu istnienia i niewątpliwej treści pełnomocnictwa, a pozwany niezwłocznie – po powrocie z zagranicy i otrzymaniu wezwania do zapłaty pierwszej faktury – oświadczył spółce (...), iż wymaganego pełnomocnictwa nigdy nie udzielał i nie potwierdza zawarcia umowy, to należało ustalić, że M. Z. nie miał umocowania do zawarcia w imieniu pozwanego umowy z dnia 11 sierpnia 2011r., a pozwany nigdy nie potwierdził tej umowy między stronami – zatem jest ona nieważna (art.103 § 1 k.c.) i nie wywołuje wobec pozwanego skutku zobowiązującego.

Na marginesie należy wskazać, iż w przekonaniu Sądu, wywiedzionym na podstawie doświadczenia życiowego oraz znanych Sądowi z urzędu okoliczności (dotyczy spraw m.in. o sygn. V GC 864/14/upr. i V GC 789/15/upr), motywacja dla złożenia przez M. Z. oświadczenia utrwalonego na fragmentarycznym nagraniu na płycie CD była taka, że jego ojciec (pozwany w sprawie) przebywał w dniu 11 sierpnia 2011r. za granicą, a poprzednik prawny strony powodowej posługiwał się techniką negocjacyjną, zgodnie z którą rozmówca musiał natychmiast podjąć decyzję o zawarciu umowy pod rygorem sprzedania istotnych domen konkurencyjnej firmie o zbliżonej / identycznej do przedsiębiorstwa pozwanego nazwie. Przymuszony zatem takimi okolicznościami młody, wówczas 21-letni syn pozwanego podjął decyzję niejako „w stanie wyższej konieczności”, pozostając w przekonaniu, że działa w najlepszym interesie ojca, więc ten na pewno zaakceptuje zawarcie umowy. Stosowne potwierdzenie nigdy jednak nie nastąpiło.

Na zakończenie należy wskazać, że istotny stosunek zobowiązaniowy został już uprzednio poddany rozstrzygnięciu (...), który w wyroku z dnia 19 listopada 2014r., sygn. VII GC 1914/13, orzekł prawomocnie o oddaleniu powództwa o zapłatę faktury za pierwszy okres abonamentowy, uznając je za nieudowodnione. Choć w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, to jednak podkreślenia wymaga, że w niniejszym postępowaniu strona powodowa bynajmniej nie zaoferowała mocniejszych dowodów na poparcie zgłoszonych roszczeń niż jej poprzednik prawny w sprawie VII GC 1914/13.

Na zakończenie za zdumiewające należy uznać, iż strona powodowa uważa, iż umowa uległa przedłużeniu na kolejny 24-miesięczny okres abonamentowy w sytuacji, gdy już od roku 2011r. pozwany konsekwentnie powtarza, że uważa umowę za nieważną, jak również, że nie korzysta i nie ma zamiaru korzystać ze spornych usług – które zresztą aktualnie w ogóle nie są świadczone. Oświadczenia te winny zostać zatem uznane przez stronę powodową co najmniej jako równoważne wypowiedzeniu umowy (istotne dla należności z faktury nr (...)).

Mając powyższe na uwadze powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku z dnia 9 grudnia 2015r.

O kosztach orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. Zasądzona kwota 600 zł obejmuje koszty zastępstwa prawnego według minimalnej stawki (600 zł).